

Det er jo nemlig, som jeg tillod mig at omtale ved første Behandling, saaledes, at Forberedelserne til Indretningen af en Examenscommission for det nævnte Studiums Vedkommende vare af Monrad fremmede saa langt, at man havde en fuldt udarbejdet Plan, og der var truffet Aftale med de Mænd, af hvilke Commissionen skulde bestaae, saaledes at der kun manglede Kongens Approbation paa denne Plan. Gjennemførelsen af den blev hindret ved Krigens Udbrud, og siden den Tid har der været saa mange andre Forhindringer og navnlig en saa stadig Vexlen af Ministre, og særligt af Cultusministre, at det ikke er til at undre sig over, at Planen har maattet ligge urørt, men nu, da vi igjen have faaet en Minister, der er stemt for den, tør man haabe, at der vil blive taget fat paa den igjen. For det juridiske Studiums Vedkommende tør jeg derimod ikke nære saa stærke Forventninger om, at Indretningen allerede skulde kunne træffes i næste Finantsaar, navnlig af den Grund, at det for dette Studiums Vedkommende vil være langt vanskeligere at finde Mænd, der ikke alene have forfat deres Universitetsstudier ved Siden af deres praktiske Livsgjerning, men som tillige have Lyst og Tid til at indtræde i en saadan Commission. Ministeren har i Udvalget udtalt, at han opfatte denne Bevilling saaledes, at han kunde anvende den til een Examenscommission, hvis Omstændighederne maatte forhindre Indretningen af to saadanne, og dette er selvfølgelig ogsaa Meningen deraf. Jeg antager, at Ministeren netop derved har tænkt sig, at det vilde falde ham endeel lettere at faae denne Foranstaltning truffen for det theologiske Studiums Vedkommende end for det andet. Det er ogsaa muligt, at Bevillingen ikke kunde forslaae til to Examenscommissioner; men jeg skal iøvrigt i denne Henseende gjøre opmærksom paa, at Beløbet vilde kunne forøges paa anden Maade uden nogen Bevilling. Naar nemlig Professorerne bleve fritagne for det meget besværlige og trættende Arbejde at holde Examen, kunde det billigviis paalægges dem, at alle deres Forelæsninger skulde være offentlige, det vil sige uden Betaling, og saa kunde der igjen med Nette paalægges de Studerende, der ind-

stille sig til Examen, at erlægge et noget større Indskrivningsgebyr, end der for Tiden erlægges. Endnu anseer jeg det med Hensyn til de 3000 Rbd. ikke for overskødigt at gjøre opmærksom paa, at skjøndt Staten jo selvfølgeligt eier Kjøbenhavns Universitet med Alt, hvad dertil hører, saa er det dog ikke af den egentlige Statskasse, at dette Beløb skal udredes, da det jo vil være bekjendt, at Universitetets Understud bættes af Communitetet.

Det er saaledes mit principale Standpunkt i denne Sag, at Spørgsmaalet er afgjort for Rigsdagens Vedkommende, idet der kun er Tale om en Gjenbevilling i et Niemed, hvis Rigtighed man tidligere har erkjendt, uden at der senere er indtruffet Nogetsomhelst, der kunde lede til nu at indtage en anden Stilling. Jeg tør maastee minde om, at i forrige Samling vedtog Rigsdagen, at Examen skulde stilles fra Seminarierne og lægges hen til en særegen Examenscommission, hvilket jo var et Skridt i samme Retning, som der her er Tale om. Hvis Indstillingen var fremkommet eenstemmig fra Udvalget, vilde jeg derfor ikke have anseet det for nødvendigt at sige et Ord mere; men da der har været Dissens i Udvalget, er det vistnok rigtigst at gaae noget ind paa Spørgsmaalet om denne Foranstaltnings Nytte og Betydning i og for sig. Det er jo Forhold, der ligge de fleste af Thingets Medlemmer noget fjernt, men det maa erindres, at vi her ikke have at gjøre med at lægge en Plan for disse Commissioners Virksomhed eller med at organisere Nogetsomhelst; det vilde vi, der sidde her, vistnok være megen lidet falbede eller stikke til, det er Noget, vi overlade til Ministeren; her er kun Spørgsmaal om at stille en Sum til hans Raadighed, og det er jo Noget, som mangfoldige Gange indtræffer under Behandlingen af Finantsloven, at der er Spørgsmaal om at bevilge Penge til Niemed og Indretninger, der ligge Fleertallet af Medlemmerne maastee endnu mere fjernt, og hvor der derfor ved Siden af et vist almindeligt, fornuftigt Skjøn egentlig kun er Tale om at følge de i de enkelte specielle Tilfælde mere sagkyndige Medlemmer, som man har Tillid til, samt de vedkommende Minister. Det er jo bekjendt